

Verborgen verleden

Eerste druk, april 2012  
© 2012 Gertie Segers

Coverontwerp: Bob Neervens  
Coverfoto: Tinus Derks  
Foto auteur: Tinus Derks  
Covermodellen: Nikki Neervens en Anneloes van Hassel

ISBN: 978-90-484-2351-4  
NUR: 332

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer  
[www.freemusketeers.nl](http://www.freemusketeers.nl)



Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

# Verborgen verleden

Gertie Segers



# Hoofdstuk 1

Het is een van die typisch warme dagen tussen het eind van de lente en het begin van de zomer, de hitte hangt als een warme deken boven de weilanden en laat de lucht trillen.

De oude grijze Fiat komt knerpend tot stilstand in het mulle zand langs de kant van de weg.

Anne graaft ongeduldig in haar handtas op zoek naar het pakje met papieren zakdoekjes.

Zoals bij de meeste vrouwen is haar tas een verzamelplaats van de meest uiteenlopende voorwerpen en het duurt even voor ze gevonden heeft wat ze zoekt. Ze zucht en veegt het zweet van haar voorhoofd, het is echt broeierig warm voor de tijd van het jaar.

De files tussen Amsterdam en hier hebben haar humeur geen goed gedaan en ze voelt langzaam een zeurende hoofdpijn opkomen.

Het lijkt wel hoogzomer maar toch is het pas half juni. Jammer genoeg is haar oude Fiat niet voorzien van airco, ze opent de ramen in de hoop op een beetje verkoeling.

Een paar minuten later zet ze de auto terug in de versnelling en rijdt stapvoets verder. Ze zoekt het zandpad dat toegang geeft naar haar oma's huis. Het moet hier ergens in de buurt zijn, dat weet ze zeker..! Na ongeveer vijfhonderd meter vindt ze de ingang bijna helemaal verscholen tussen het dichte groen, voorzichtig draait ze het smalle pad op dat bezaaid ligt met keien, afgewaaide takken en andere rommel.

Achter de auto wervelen grote stofwolken op.

Er is hier al in geen tijden iemand geweest en het is er griezelig stil, de bomen staan roerloos onder de hete middagzon en zelfs de bladeren bewegen nauwelijks.

Daar staat het aan het eind van het pad, bijna helemaal verborgen achter een rij donkere dennen. Het lijkt veel kleiner dan vroeger, een beetje in verval geraakt eenvoudig witgeschilderd huis met afbladderende groene luiken die allemaal gesloten zijn.

Even later stopt ze naast de oude houten schuur en blijft overspoeld door herinneringen een ogenblik roerloos zitten.

De sleutel van de voordeur zit in het zijvakje van haar tas naast haar mobieltje en enkele verdwaalde bonnetjes van de supermarkt.

Vooruit dan maar...! Anne recht haar schouders, ze zal het toch een keer onder ogen moeten zien.

Ze sluit het portier van haar auto en loopt het met mos begroeide klinkerpaadje naar de voordeur op, aan weerskanten liggen de restanten van de eens zo verzorgde voortuin.

De rozenstruiken waar oma vroeger zo trots op was zijn allemaal verdroogd, de bloemperken overwoekert en vol onkruid. Uit het kleine ronde betonnen vijvertje zijn de laatste vissen al lang verdwenen, er ligt enkel nog een smerig plasje donker water en wat slijmerig groen.

Ze steekt de sleutel in het slot en draait hem knarsend om, de deur klemt, maar met een fikse duw staat ze in de gang waar een muffe drukkend warme lucht haar tegemoet komt. In het huis is het aarde-donker.

Eerst die luiken open!

Op de tast loopt ze naar het raam en zoekt de hendel, een waterval van licht verstoort de rust van een aantal spinnen en een tiental ovenvisjes rent zenuwachtig heen en weer op zoek naar een veilige schuilplaats

Stomverbaasd kijkt Anne om zich heen, het lijkt alsof de tijd hier heeft stilgestaan, alles is nog net zo als drieëntwintig jaar geleden toen ze hals over kop naar Amsterdam vertrok.

De meubels zijn afgedekt, maar alles staat nog op dezelfde plek, zelfs de oude schouw met de inmiddels antieke gaskachel is er nog steeds.

Ze glimlacht, oma hield niet zo erg van verandering, maar dit hier is we heel erg jaren zestig.

Ze loopt door naar de keuken, ook hier is maar weinig veranderd, de witte formica keukenkastjes zijn bedekt met stof en het grijzige stalen aanrecht is bezaaid met muizenkeutels, uit de kraan valt af en toe een druppel in de spoelbak, als ze hem opendraait sijpelt een dun straaltje bruin water naar beneden.

De roodstenen vloer is bedekt met een vette aanslag en voor het raam hangen kanten gordijntjes die eens wit waren maar nu een grauwe kleur hebben. Overal is het verval duidelijk zichtbaar.

In de hoek staan een oude wasmachine, een koelkast en een centrifuge die hun beste tijd gehad hebben.

Ze loopt de gang weer in en blijft voor de trap naar de bovenverdieping staan, ze aarzelt maar klimt dan langzaam naar boven. Voorzichtig opent ze de deur van haar oma's kamer, ook hier hangt een drukkende warmte.

Tot haar verbazing staat er een nieuw tweepersoons ledikant en alles is kortgeleden keurig opnieuw behangen en geschilderd, op de vloer ligt zandkleurig tapijt, eveneens nieuw.

Dat wordt dan voorlopig haar slaapkamer, al vindt ze het een onaangenaam idee dat oma in dit bed gestorven is.

‘Vooruit meid...!’ mompelt ze zachtjes. ‘Nu jouw kamertje!’

Met kloppend hart staat ze voor de deur, even aarzelt ze, maar dan duwt ze resoluut de klink naar beneden en opent de deur van haar vroegere slaapkamer.

Het treft haar als een slag in haar gezicht, opeens is ze weer de achttienjarige Anne van toen.

De kamer is exact hetzelfde gebleven, in de hoek haar bed met de lila patchwork spreid, aan het hoofdeinde al haar knuffels en in de hoek haar grenen jaren zeventig kledingkast.

Tegenover het bed staat het boekenkastje met al haar lievelingsboeken, bovenop haar oude pick-up en onderin haar singles en lp's, aan de muur hangen de door de zon verbleekte posters van al lang vergeten popsterren, zoals Glenn Medeiros en Rick Astley, maar ook van Madonna en Michael Jackson. Haar oude slippers staan op hun vertrouwde plaatsje onder het bed.

Naast het raam hangt een grote ovale spiegel, daaronder een plankje met een verzameling oude flesjes en potjes met restjes verdroogd parfum en make-up, zelfs haar roze sieradenkistje met al haar oorbellen en kettingen is er nog.

Waarom heeft oma die rommel in vredesnaam niet weggedaan...?

Ze schaamt zich opeens en gaat op de rand van het bed zitten, waarom heeft ze haar niet wat vaker gebeld, het feit dat oma niets aan haar kamertje heeft veranderd, bewijst hoe ze lange tijd gehoopt heeft dat haar kleindochter hier terug zou komen.

Ze voelt een felle steek van spijt en tranen springen in haar ogen, spijt om al die jaren dat ze enkel met zichzelf bezig was, zelfs de crematie van haar grootmoeder heeft ze aan zich voorbij laten gaan omdat ze een confrontatie met het verleden wilde vermijden, helaas kan ze dat nu niet meer goed maken. Nijdig wrijft ze de tranen weg en staat op.

Ze loopt naar het raam en kijkt neer op het platte dak van het fietsenschuurtje, achter dat schuurtje ligt wat eens oma's moestuin was, samen met de resten van de oude kippenren biedt het geheel een troosteloze aanblik. Vlak daarachter begint het pad naar het ven, dat ongeveer een kilometer verderop ligt, een open plek omzoomt door hoge dennen en dicht struikgewas.

Het was destijds een ideale plek voor de jeugd om te drinken, te vrijen en te blowen, dikwijls is ze vanuit het raam op het dak van het schuurtje gesprongen om 's avonds laat met haar vrienden aan het ven rond te hangen bier te drinken en een blowtje te roken.

Naar binnen klimmen was altijd een stuk moeilijker en vaak werd ze door oma betrap met een week huisarrest tot gevolg.

Op de vensterbank staan enkele fotolijstjes met foto's van Anne als kind, samen met haar ouders, die toen Anne tien jaar was in Frankrijk bij een auto ongeluk omkwamen.

Anne was die bewuste dag een paar dagen bij een vriendinnetje uit logeren en haar ouders maakten van die gelegenheid gebruik om kennissen in Parijs te bezoeken. Een frontale botsing met een vrachtwagen maakte een einde aan hun leven, haar vader was op slag dood en haar moeder stierf op weg naar het ziekenhuis.

Oma ontfermde zich over haar enige kleindochter en Anne kwam bij haar in huis, ze heeft van de jaren voor het ongeluk enkel nog maar een paar vage herinneringen.

Het is inmiddels al meer dan dertig jaar geleden.

De oude dame was een sterke en praktische vrouw, maar het moet voor haar niet makkelijk zijn geweest om allebei haar ouders te vervangen. Vooral tijdens Anna's nogal opstandige puberjaren zijn er de nodige problemen geweest.

Er waren nog al eens strubbelingen over het uitgaan, roken en ook haar vriendjes vielen niet altijd bij oma in de smaak.



Helemaal in de hoek voor het raam staat het hartvormige witte lijstje met een ietwat verbleekte foto van Anne en haar beste vriendin Laura. De foto is gemaakt in de zomer van 1987 tijdens een schooltripje naar Scheveningen ongeveer een jaar voor dat Laura verdween.

De foto bezorgt haar een schok, met trillende handen pakt ze hem op.

Twee lachende meisjesgezichten allebei bruinverbrand kijken haar aan. Laura's haar is gebleekt door de zon en hangt los over haar schouders, haar grote blauwe ogen stralen.

Anne's ogen gaan verborgen achter een grote zonnebril en op haar hoofd heeft ze een grote witte zonnehoed. Allebei dragen ze een bikini, Laura een zwarte met metalen ringetjes en Anne een rood met wit gestreepte. De foto is genomen voor de pier.

Wie heeft die foto ook al weer genomen? Was dat Paul, Sebastiaan, of toch Emmy...?

Haar vinger glijdt zachtjes over de jonge onbezorgde gezichten van haar en haar vriendin.

Wat is er met haar gebeurd en vooral waarom...? Die vraag houdt haar nog steeds bezig. Het krijgt meteen weer vat op haar.

Ze kijkt peinzend naar buiten en probeert zich het hele clubje voor de geest te halen, een groepje van destijds zeventienjarigen, vol branie en zelfvertrouwen en op school natuurlijk mateloos populair.

Voorzichtig zet ze de foto terug op de vensterbank, er schiet een brok in haar keel en ze moet een paar keer diep ademhalen.

Ze heeft nog tijd genoeg om over het verleden na te denken, eerst moet het hier weer een beetje bewoonbaar zijn, daar heeft ze het voorlopig druk genoeg mee.

Anne sluit zachtjes de deur van haar vroegere slaapkamer en gaat terug naar beneden om haar spullen uit de auto te halen, veel heeft ze niet bij zich, enkel een koffer, toiletspullen en haar laptop.

Ze kan zich niet voorstellen dat er hier midden in het bos een internetaansluiting is, maar dat komt later wel, vanavond eet ze wat in de stad en morgen kan ze boodschappen doen en wat spullen in huis halen om de boel eens grondig schoon te maken. Over een paar weken kunnen dan haar eigen meubels gebracht worden, die staan nu nog opgeslagen bij het verhuisbedrijf, gelukkig hadden ze daar ruimte

voor. Ze moest er een aardig bedrag voor neertellen, maar ze wist zo snel geen andere oplossing.

Beneden in de woonkamer valt de verwaarloosde staat van het huis nog eens extra op.

Ze zucht, eigenlijk kan ze hier niet blijven, alles is smerig. Er is geen beddengoed en er is waarschijnlijk ook geen water, gas en electra aangesloten, dat moet ze morgen als eerste in orde maken, ze kan dan gelijk door naar het notariskantoor. Ze wil weten of de erfenis nu helemaal afgehandeld is.

Ze kijkt nog eens om zich heen en besluit zichzelf maar op een hotelletje te trakteren, het pleegt wel een flinke aanslag op haar budget, maar met haar vakantiegeld en haar uitbetaalde verlofdagen moet dat lukken, ze kan dan ook meteen langs gaan bij een paar uitzendbureaus, want de rekeningen moeten gewoon betaald worden.

Ze sluit de voordeur en sjuwt haar koffer terug naar de Fiat, de hete juni zon heeft het interieur van de Fiat veranderd in een sauna en bijna verbrandt ze haar vingers aan het stuur.

Hotsend en botsend rijdt ze in een wolk van stof het ongelijke pad af.